

Arrest

nr. 256 452 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een

algemeen betoog en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. Verzoeker voert een algemeen theoretisch betoog met verwijzing naar onder meer artikel 3 van het EVRM waarna hij stelt dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten aangezien die, naar zijn mening, niet neutraal zijn, in het bijzonder in politieke kwesties. Hij verwijst tevens naar het geschetste beeld over de algemene situatie in Georgië door Amnesty International en stelt dat “wanneer het wordt toegepast op de omstandigheden van de zaak, er sprake is van het bereiken van het minimumniveau van hardheid nu verzoeker al eens het slachtoffer is geweest van een fysieke aanval”.

De Raad stelt echter vast dat waar verzoeker verwijst naar de fysieke aanval waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, hij met zijn algemeen betoog voorbijgaat aan volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande:

“Ten derde haalt u aan dat u op 26 december 2019 het slachtoffer werd van fysiek geweld, omdat u uw opdrachten bij de gemeente niet uitvoerde (CGVS, p.7). Volgens onze objectieve informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), verhoogt in electorale periodes de spanning, wat kan uitmonden in schermutselingen met fysiek geweld. Zulk geweld blijft vooralsnog beperkt en de politie treedt op ten aanzien van beide kampen. Er is geen sprake van dat de ordediensten betrokken zijn bij dergelijke incidenten, noch dat er geen redelijke maatregelen worden genomen om dergelijke incidenten trachten te voorkomen, noch dat er niet wordt opgetreden tegen de daders van gebeurlijke incidenten.

U zou op 26 december aangevallen en bedreigd zijn door twee jonge mannen die u niet kende. Enkele dagen

eerder had u geweigerd mee te werken aan een actie van GD (CGVS, p.7). In het verleden had u soortgelijke

opdrachten reeds geweigerd (CGVS, p.8). Uw verklaringen over wat deze mannen precies van u wilden en waarom ze u aanvielen zijn vaag en weinig gedetailleerd. De mannen zouden gezegd hebben dat u uw opdrachten moest uitvoeren. U weet niet wie de mannen waren (CGVS, p.7). U brengt niet genoeg elementen aan die het aannemelijk maken dat deze aanval in direct verband stond met uw weigering om aan de actie van GD deel te nemen. In de videobeelden die u voorlegt lijkt er sprake te zijn van een aanval zoals u die beschrijft. Hier kan echter niet uit afgeleid worden of u het slachtoffer in de video bent, noch of de aanvallers zijn wie u beweert. De bewijswaarde van de videobeelden die u voorlegt is dus zeer beperkt. Verder betreft deze aanval een eenmalig incident, waarbij u geen zware verwondingen opliep (CGVS, p.7). Het bewijs van het ziekenhuis dat u voorlegt (doc. 3) zou hoogstens kunnen aantonen dat u op 26 december 2019 naar het ziekenhuis in Telavi geweest bent, hetgeen voormelde conclusie niet kan wijzigen.” (eigen onderlijning)

Verzoeker gaat hierop niet op concrete wijze in, minstens voert hij geen valabele en concrete argumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen stellen.

3.2. Waar hij verder het standpunt inneemt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van foutieve veronderstellingen ervan uitgaat dat hij in Georgië bescherming kon krijgen bij de nationale autoriteiten terwijl het landenrapport van Amnesty International aangeeft dat dit niet vanzelfsprekend is, gaat verzoeker eveneens voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op pertinente wijze aangeeft:

“Tenslotte moet benadrukt worden dat u geen bescherming zocht bij de Georgische autoriteiten nadat u aangevallen zou zijn door onbekenden. Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. U verklaart dat u niet naar de politie ging omdat u bedreigd werd en de mensen met wie u problemen had beschermd werden door de politie (CGVS, p.8). Dit is niet voldoende om aannemelijk te maken dat u geen beroep kon doen op bescherming door de Georgische autoriteiten. Daarbij dient opgemerkt te worden dat u over bewijsmateriaal en een getuige beschikte en een eerdere rechtszaak tegen het hoofd van de politie in Telavi gewonnen had (CGVS, p.8).” (eigen onderlijning)

Verzoeker komt niet verder dan het voeren van een algemeen betoog met verwijzingen naar algemene informatie, doch hij werpt geen ander licht op deze pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat hij in het verleden reeds een rechtszaak won tegen het hoofd van de politie in Telavi. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Georgische autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoekers verklaringen, de ondernomen acties en de documenten die hij zelf voorlegde. Verzoeker komt niet verder dan het voeren van een algemeen betoog in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Hij toont echter niet aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Georgië onjuist zouden zijn en dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker voorhoudt te vrezen. De Raad wijst er tevens op dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker maakt, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij geen beroep kan doen op de Georgische autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden.

3.3. Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

In de mate dat verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk problemen heeft met de Georgische autoriteiten wat ook blijkt uit het feit dat haar vader in Frankrijk bescherming geniet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Hoe dan ook brengt de verzoekende partij noch door een algemeen en herhalend betoog te voeren, noch door het toevoegen van algemene informatie, elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Hierbij merkt de Raad nog op dat een algemene verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond waarin de verzoekende partij niet slaagt.

Door haar standpunt te formuleren dat zij wel degelijk problemen heeft met de Georgische autoriteiten, voert de verzoekende partij een algemeen betoog waarin zij in wezen slechts aangeeft het niet eens te zijn. Betreffende de stelling dat dit ook zou blijken uit het feit dat haar vader in Frankrijk bescherming geniet, wijst de Raad er nog op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op beslissingen in hoofde van anderen, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waar ze echter in gebreke blijft.

De verzoekende partij brengt dan ook geen concrete en dienstige argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers tot voormelde algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS